

พจนานุกรมเมืองใหม่

ตอนที่ ๓ ที่ที่เขาบอกว่าดี

อาทิตย์ นิ่มนวล
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.ก.

ถ้า ยังจำความกันได้ ช่วงปีถึง 2 ปีก่อนหน้านี้ ก่อนช่วงที่โควิด-19 จะระบาด “ไต้หวัน” (臺灣) เป็นอีกหนึ่ง...เอ่อ...จะพูดว่าประเทศเดียวก็เป็นเรื่องขึ้นมาอีก เอาใจดี เอาเป็นว่าจุดหมายปลายทางไปก่อนแล้วกันเนอะ ไต้หวันเป็นอีกหนึ่งจุดหมายปลายทางที่ทั้งชาวไทย และชาวต่างชาตินิยมไปเที่ยวกันมากๆ ขนาดที่นำพาเอาวัฒนธรรม “ชาวมะขาม” (珍珠奶茶 เงินจู้ หน่ยจจา) ระบาดเข้ามาในบ้านเรายังกว่าไวรัสโควิด-19 ไปอีก ใครไปใครมาต่างก็พูดกันปากต่อปากว่าเป็นเมืองที่ดีมาก ค่าเงินก็ไม่ต้องคิดมากเลย ดีชะว่าเท่าบ้านเรา เป็นเหมือนญี่ปุ่นที่ถูกกว่า บลาๆ แหม่ โดนป้ายยากันขนาดนี้ ก็ต้องขอโอกาสไปเหยียบแผ่นดินนี้ให้เด็กดูกันสักหน่อย ปักกิ่งก็ตะลุมมาแล้ว ยูนนานที่ว่าแน่ๆ ก็ไปมาแล้ว กับ...เอ่อ...เมือง...ที่ใช้ภาษาจีนแบบนี้คงไม่ใช่คู่มือหรอก ฮีๆ

ว่าแล้วก็จัดแจงรับสมัครพรรคพวกพร้อมอุดมการณ์กันขึ้นมาทีมหนึ่ง เรานัดแนะกันที่ร้านอาหารหรู (?) ย่านซานเหมิงห่างไกลผู้คนเพื่อวางแผนการเดินทางท่องเที่ยว และสิ่งจำเป็นต่างๆ ณ เวลานั้นก็มีแต่คนที่สัมผัสไต้หวันผ่านรูปภาพบนอินเทอร์เน็ตกันทั้งนั้น

ถามว่า “ไปที่ไหนดี” ก็คงจะตอบได้แค่ “ที่นั่น/ที่นี้เขาบอกว่าดี” แต่จะดีจริงหรือเปล่านั้นก็ต้องไปลองด้วยตัวเอง เห็นดังนั้นพวกเราเลยได้เรียงรายการ “ที่ที่เขาบอกว่าดี” ไว้พอสมควร แล้วเริ่มจองตั๋วเครื่องบินและที่พัก จะบอกว่าโชคไม่ดี จังหวะนรก หรืออะไรก็ไม่ทราบ แทนที่จะได้บินด้วยตั๋วราคาประหยัด แต่ช่วงที่ทีมงานตัดสินใจจะไปราคาตัวดันขึ้นชะอย่างนั้น แต่ทำไม่ได้ละครับ แพงกว่านิคหน่อยก็ต้องยอมจ่ายไป แถมช่วงนี้ที่นั่นเขาขาขึ้นชะด้วย ใครๆ ก็อยากไปทั้งนั้น เอาว่ากินน้อยๆ ใช้น้อยๆ ก็น่าจะพอถ้วๆ กันได้บ้าง

เที่ยวบินเจ้ากรรมที่ราคาสูง (กว่าปกติ) ก็บังคับให้เราไปถึงที่ สนามบินตั้งแต่ไถ่ยังไม่โห่ เวลานั้นคนเดินทางกันเยอะมากจนน่า ประหลาดใจ สนามบินจึงคราคร่ำไปด้วยผู้คนที่มีแผนขยับปีกกว่าท่ารถ บขส. ซะอีก ตามกำหนดการณ์ คือเราจะไปถึงได้วันกันประมาณ ช่วงบ่ายแก่ๆ แก่มากๆ ซึ่งที่นั่นจะห่างจากบ้านเราประมาณ 4 ชั่วโมง จะว่าไปก็นานกว่าที่คิดซะไม่เป็นไร นั่งสัปหงกกันไปนี่แหละ...ไม่ช้า ไม่นานเครื่องบินก็พาเราถึงที่สนามบินนานาชาติเถาหยวนกันแล้ว (臺灣桃園國際機場 เถาหยวน กว๋อจี้จี้ฉาง) เถาหยวนนี่แปลว่า “สวนลูกท้อ” แต่ไม่ยกเห็นต้นท้อสักต้น (หยอกๆ) สิ่งแรกที่คิดได้คือ “เข้าห้องน้ำ” ถือเป็นความตื่นเต้นอันใหญ่หลวงสำหรับการมาเมืองที่ มีความเป็นจีนสูงๆ แบบนี้ เราต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า ส้วมแบบจีนดั้งเดิม มันควรจะมียูที่จีนแผ่นดินใหญ่ทีเดียว ไม่ควรมามียูที่นี้ด้วย แต่ก็มี อีกแหละ นี่มันสนามบิน ยังวัดอะไรไม่ได้มาก เพราะสนามบินที่ไหนๆ ก็ทำความสะอาดกันจนเอี่ยมอ่องทั้งนั้น เดี่ยวรอไปข้างนอกแล้วก็รู้กัน

อีกภารกิจหนึ่งที่สำคัญต่อชีวิตมากก็คือ การซื้อซิมได้วัน เพราะชีวิตนี้จะขาดอินเทอร์เน็ตไม่ได้ไม่ได้จริงๆ ที่ใกล้ๆ กับทางออก สนามบินที่ชั้น 1 จะมีบูธติดต่อเรื่องซิมการ์ดโดยเฉพาะอยู่ นักท่องเที่ยว ก็กำลังซุลมุนวุ่นวายกันพอสมควร ต่อคิวกันอยู่สักพักก็ถึงคิวของ พวกเราแล้ว คุณพระคุณเจ้า ! พนักงานพูดภาษาอังกฤษคล่องปรือ เลย เพราะที่ได้ยินมาคือว่า ได้วันจะเป็นจีนที่พัฒนาแล้ว มีความ international สูง ก็ไม่แปลกที่คนที่นั่นจะไม่กลัวภาษาอังกฤษ พร้อม รับแรงกระแทกทุกรูปแบบ พวกเราตัดสินใจซื้อซิมแบบ 7 วันไปเลย จุกๆ จะได้สบายใจ แถมใช้เน็ตได้แบบ unlimited ซะด้วย สบายเลย สิ่งที่ดีอีกอย่างหนึ่งของบูธนี้ก็คือ เจ้าหน้าที่สาวสวยจะดำเนินการ ให้แทบจะทุกอย่าง รวมไปถึงหยิบมือถือจากมือเราไป แกะเคสออก จิ้มกดซิม ใส่ซิม แล้วยื่นกลับมาให้เราทดสอบว่าใช้งานได้หรือยัง เอาสิ ประทับใจไปอีก

หลังจากทำภารกิจเพื่อชีวิตเสร็จเรียบร้อยครบทุกคนแล้ว ก็ได้เวลาต่อรถไฟเข้าเมืองกันแล้ว อีกบริการหนึ่งที่ไม่ใช่บริการ ไม่ได้เลยก็คือ **บริการบัตร EasyCard** หรือที่เรียกเป็นภาษาจีนว่า **悠游卡 (ยิวไฮวซ่า)** แต่คนไทยเรียกกันว่า “โยโยซ่า” กันไปเลย ซะเลย เอะๆ เป็นบัตรสารพัดนึก นอกจากจะใช้ขึ้นรถลงเรือได้ เกือบทุกรูปแบบแล้วยังสามารถใช้ซื้อของ ซื้อข้าวปลาอาหารตาม ร้านอาหารต่างๆ ได้อีกด้วย ร้านสะดวกซื้อก็ป็น มันเลิศแหละ แต่ตอนนี้บัตรนี้เป็นแบบซื้อขาดหมดแล้วในราคา 100 NTD (New Taiwan Dollar) คือ ซื้อมาเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลไปเลย ไม่มีมัดจำ ไม่มีคืนเงินใดๆ แต่เงินจะอยู่กับบัตรไปจนชั่วกัลปาวสานเรียกได้ว่า ใช้ไม่หมดเอากลับมาบ้านที่ไทยแล้วกลับไปใหม่ก็ใช้ได้เลย ก็ดู สะดวกดี...

ได้บัตรเบ่งมาแล้วก็ได้เวลาจับรถไฟเข้าตัวเมืองกัน สภาพรถไฟสายเข้าตัวเมืองก็จะดูสวยงามตามท้องเรื่องอยู่แล้ว สะอาด สะอาดที่งานตัดสินใจลงที่สถานีหนึ่งทีคิดว่าใกล้กับที่พักของเรา

ที่สุด ว่าแต่...ทำไมมันดูไม่ใกล้เลยละ จากคำให้การของหนึ่งใน ทีมงานที่ทำหน้าที่จัดหาที่พักบอกว่า “เฮ้ย เราอยู่ใจกลางแหล่ง ท่องเที่ยวเลยนะ” นี่นะเหอ แหล่งท่องเที่ยวของแก พอขึ้นมาบน ดินแล้วทำไมเจอแต่ต้นไม้ใบหญ้าครึมไปหมด มองไปทางไหน ก็เจอบ้านเรือนทั่วไป นี่แน่ใจใช้ใหม่ เดือนร้อนจนต้องพึ่งคุณพี่ Google Map พอคำนวณเส้นทางออกมาปั๊บ ป้าดตีโธ่ ห่างจาก ที่พักไกลมาก สรุปแล้วก็คือเราลงก่อนสถานีจริงๆ 1 สถานี เอา ใจดีละ ก็เดินสิครับจะรออะไร พวกเราพากันเดินชวอนออกจาก สถานีมุ่งหน้าตามพิกัด GPS ไปอย่างไร้ผลดล ไม่ว่ากระเป๋าดูทาง จะต้องทรมานกับพื้นผิวดินที่ขรุขระแค่ไหนก็ต้องทนก้มหน้า ก้มตาเดินไป แต่เหมือนเวรกรรมในชาติที่แล้วยังตามมาหลอก หลอน พิกัดในแผนที่ไปช้อยู่ตรงกลางตึกตึกหนึ่ง แต่มันไม่มีทาง เข้านะ คือถึงขนาดเห็นป้ายที่พักแล้วนะ แต่หาทางเข้าไม่เจอ จะบ้าตายรายวัน **สรุป (อีกครั้ง) ว่าเดินวนเป็นวงกลมอยู่นั่นจนเจอ ทางเข้าเล็กๆ ที่เหมือนทางเข้าโรงแรมจึงหืดจนได้...เอาแล้วใจ แค่วันแรกก็สนุกแล้วสิ**

Small Tips

ปัจจุบันได้วันยังเป็นส่วนหนึ่งของจีนแผ่นดินใหญ่อยู่ แม้ว่าที่จีนจะพยายามรวบตั้งให้เข้ามาอยู่ในอ้อมอกแบบเต็ม ร้อย แต่คนไต้หวันเองก็สู้มาก ไม่ยอมเป็นอันขาด นี่ก็เป็นเหตุที่ ไต้หวันยังคงใช้ภาษาจีนอยู่ แต่เป็นภาษาจีนที่เรียกชื่อเล่นๆ ว่า **“จีนตัวเต็ม”** คือใช้ตัวอักษรจีนแต่เป็นแบบ **繁體字 (ฝานถี้จื้อ)** จะสังเกตว่าเส้นขีดจะยุบยับไปหมด ในขณะที่จีนแผ่นดินใหญ่จะใช้แบบ **简体字 (เจี้ยนถี้จื้อ)** หรือ “จีนตัวย่อ” กันหมดแล้ว เป็น ความท้าทายของคนเรียนภาษาจีนก็คือ ถึงแม้ว่าจะเรียนภาษา จีนมาแต่ก็ต้องมาเผชิญกับตัวอักษรหน้าตาไม่เหมือนเดิม จะอ่าน ที่ก็ต้องใช้กำลังภายในระลึกชาติกันพอสมควรว่าตัวนี้ ๆๆ ตอน เป็นจีนตัวย่อมันเคยหน้าตาอย่างไรมาก่อน ยังดีที่การออกเสียงยังคง เหมือนกันทั้งแบบ ไม่เหมือนภาษาจีนกวางตุ้ง (ฮ่องกง) ที่หน้าตา เหมือนจีนไต้หวันแต่ออกเสียงคนละอย่าง เรื่องการสื่อสารผ่านการ สนทนาจึงไม่ใช่ปัญหา